

[Axel Ivan Pedersen.]

ninger end humanistiske synspunkter og livsanskuelse, måske kombineret med den enkelte sociale indstilling. Blandt sådanne problemer, som indtager en fremtrædende plads i den offentlige debat, kan nævnes forureningen, herunder levnedsmiddelforgiftningen, cigaretrykningen og naturligvis ikke mindst narkotikaproblemet, medens der er andre problemer, hvorom der hersker tavshed, endskønt det kan være problemer af en størrelsesorden, der både ud fra en menneskelig og ud fra en økonomisk betragtning stiller f. eks. narkotikaproblemet i skyggen. Det problem, jeg tænker på, er nemlig det største sociale problem, vi overhovedet har i vort land, alkoholproblemet.

Jeg ved godt, at der er mange, som ikke mener, vi har et alkoholproblem. Nogle går endog så vidt som til at sige, at befolkningen har lært at leve med alkoholen. Det sidste er for så vidt rigtigt, som det gælder befolkningens flertal. Men de triste erfaringer, som man har indhøstet i forvaltningen af den sociale lovgivning, og de kendsgerninger, vi står over for på Koføeds Skole, i det alt for ringe antal af ambulatorier, vi har, på vore statshospitaler, ja, i hele vort sundhedsvæsen, taler deres tydelige sprog om alkoholproblemet størrelsesorden.

Hertil kan føjes den betydelige rolle, alkoholen spiller som ulykkesfaktor, ikke alene i trafikken, men også inden for erhvervslivet, på arbejdspladserne. Jeg kan i denne forbindelse ikke undlade at pege på, at man gennem et seriøst undersøgelsesarbejde i Norge i fjor er kommet til det resultat, at alkoholkonsumet dér betyder et årligt produktionstab på over 1 milliard kr., og det kan jo ikke nytte at skjule, at bestræbelser for at hæve lønningsniveauet hænger nøje sammen med muligheden for en produktionsforøgelse.

Den omstændighed, at alkoholkonsulentens arbejde gennem en årrække overhovedet ikke har givet anledning til nogen reaktion fra myndighedernes side, taler også sit tydelige sprog om, at det område rører man ikke ved, endskønt det ikke har skortet på optordringer. Således vedtog folketingsved den sidste revision af beværterloven en enstemmig henstilling til regeringen om at nedsætte en ædruelighedskommission. Den forrige regering imødekom ikke folketingets

henstilling, som det måtte være dens pligt, men jeg nærer ingen tvivl om, at den nuværende regering vil følge folketingets beslutning op, også inden for en meget overskuelig fremtid, og for at erindre om beslutningens ordlyd citerer jeg fra det pågældende folketingsudvalgs betænkning:

„Udvalget har drøftet det under førstebehandlingen rejste spørgsmål om udskillelse af beværterlovgivningens ædruelighedsmæssige sigte i en særskilt lovgivning af ikke erhvervsmæssig karakter. Der er i udvalget enighed om, at såvel dette spørgsmål som spørgsmålet om de sociale, samfundsmæssige, økonomiske og finansielle virkninger af alkoholforbruget bør gøres til genstand for grundige overvejelser. Udvalget opfordrer derfor regeringen til snarest at nedsætte en kommission til nærmere undersøgelse af de omhandlede spørgsmål.“

Så vidt jeg erindrer, brugte jeg i debatten i fjor om beværterloven eller, som den nu hedder, restaurationsloven udtrykket, at samfundet i selvforsvar måtte tage sig af problemet, og jeg havde dengang ikke alene en ædruelighedskommission i tankerne. Jeg tænkte også på sagligt oplysningsarbejde og på forskning. I andre lande forsker man meget i alkoholproblemet, medens man herhjemme kun gør det i meget begrænset omfang. Man viser heller ikke forskningsarbejdet på dette område større interesse. Ikke engang det arbejde, der blev udført på kommunehospitalet i fjor, og som viste såvel alkoholens som hashens indflydelse på køreevnen. Derimod vakte det en vældig interesse, da nogle samtidig med, at færdselsikkerhedskommissionen arbejdede med problemet alkohol i trafikken, fik travlt med at foretage, hvad de kaldte en videnskabelig undersøgelse, for øjensynlig at finde ud af, hvordan man kunne imødegå indførelse af den eneste objektive retsregel i færdselslovgivningen, for så vidt angår de i § 16 omhandlede forhold.

Nu ved jeg da meget vel, når alkoholspørgsmålet bringes ind i debatten her i folketingsved, at der vil være adskillige i salen, som tænker på statens fiskale interesser i alkoholkonsumet. Det drejer sig jo om ca. 2 milliarder kr. Men heroverfor vil jeg gerne minde om den engelske finansminister, der i sin tid sagde, at han nærede ikke nogen be-